

Xerrada sobre el projecte del Centre de dones a Tujereng

El passat 27 de gener es va celebrar a Can Ginestar, una xerrada, sobre el projecte del Centre de Dones de Tujereng de Gàmbia, organitzada conjuntament per Sant Just Solidari i per Solidança. Les ponents van ser Sílvia Llopart, representant de Solidança i responsable del projecte a Gàmbia, i Esperança Marimón, formadora del taller de costura que s'acaba de dur a terme a Tujereng.

La Sílvia va explicar als assistents l'origen del projecte i les actuacions que s'han anat duent a terme fins a l'actualitat. Aquest projecte respon a una demanda de les dones de l'Associació Sanchaba Kambeng Kafo de Tujereng, i es va començar a gestar l'any 2005 amb la col·laboració de diferents entitats. *Assegudes sota l'ombra d'un mango, van decidir que era possible somiar.* Es va fer detecció de necessitats i aquestes passaven perquè les dones poguessin adquirir competències tècniques que els permetessin millorar la seva qualitat de vida. Calia organitzar tallers de formació. Per poder-los realitzar, el setembre del 2009 es van iniciar els treballs d'adequació de l'espai del centre de formació i ocupació. SJS actualment col·labora en el taller d'alfabetització i en el d'estampació i batik.

Per altra banda, l'Esperança va explicar, de manera molt entranyable, la seva experiència de cooperació amb les dones, que malgrat ser curta, va ser molt intensa. Durant tres setmanes els hi va ensenyar a cosir a mà, a màquina i a utilitzar patrons, tal com ens explica en l'article central d'aquest butlletí.

La xerrada va reunir un bon nombre d'assistents que van gaudir d'una presentació molt espontània, que els va apropar a la realitat del projecte.

Breus

El proper 22 de febrer, a les Golfes de Can Ginestar, es celebrarà l'**Assemblea anual ordinària** de Sant Just Solidari. Aquest any hi haurà renovació de càrrecs de la Permanent, a la qual s'hi pot presentar qualsevol soci o sòcia de l'Entitat.

S'ha acabat l'acondicionament dels locals de l'antic Centre de Salut, on s'hi ubica actualment la **Casa Materna**, centre molt necessari per a les dones de Camoapa i comunitats rurals.

*"Raons fortes
fan accions fortes"*

William Shakespeare
Dramaturg, poeta i actor anglès
(1564-1616)

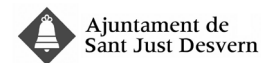
C/ de la Creu, 73 - 08960 Sant Just Desvern

Telèfon: 93 473 65 84

Internet: www.justsolidari.cat

E-Mail: sjs@justsolidari.cat

Amb el suport de:



Núm. 68

Any XVI

Febrer de 2011

2a època



Sant Just Solidari

EL BUTLLETÍ INFORMATIU DE SANT JUST SOLIDARI

Baula

Editorial

Les revoltes dels països àrabs

Quan vam començar a pensar en l'editorial d'aquesta Baula, feia pocs dies que havia esclatat la revolta a Tunísia. En volíem parlar, però vam pensar que quan sortís la revista, aquest tema ja hauria perdut actualitat. I resulta que no, que la revolta a Tunísia, no solament continua sent vigent, perquè ha obert el camí cap a la democràcia d'aquest país, sinó que ha estat el detonant per a la mobilització d'altres països veïns, com ara, Egipte.

A Tunísia, la crisi global i la pujada dels preus dels productes de primera necessitat, va provocar que el poble, cada cop més conscient i enfadat, sortís al carrer per posar fi a la dictadura i a la corrupció del seu govern. La protesta massiva –els joves estan cada vegada més ben comunicats– ha forçat la sortida del govern i ha creat l'expectativa d'unes eleccions democràtiques.

A Egipte també s'ha perdut la por i la gent ha sortit al carrer. És el país més poblat del món àrab, amb 80 milions d'habitants, amb molta pobresa i una gran desigualtat social. Els actuals egipcis, amb un govern corrupte, amb manca de llibertats i amb molts problemes interns, han desafiat el govern de Mubàrak i han iniciat un moviment de protesta com no s'havia fet mai.

A tot això, Occident mira amb preocupació el futur, perquè aquests líders antidemocràtics no deixen de ser, en alguns casos, els seus aliats estratègics, i perquè justament Egipte té un paper clau en temes econòmics i polítics tant delicats com el control del Canal de Suez, el procés de pau al Pròxim Orient i les relacions amb el món àrab. Podríem dir que la mirada d'Occident és una mirada amb doble sentiment: amb simpatia per la revolta contra els governs totalitaris, però amb molt de temor que l'oposició musulmana integrista arribés a assolir el poder.

Des d'aquesta editorial, apostem per la democratització pacífica d'aquests dos països àrabs, però pensem que serà molt complicat. Si continuen les mesures repressores dels governs, amb maniobres tan desesperades com el tancament d'emissores o la desconexió de mòbils i internet, no faran res més que incrementar l'activisme virtual i el combat als carrers, perquè quan el patiment esclata, ja no es pot aturar.

Tant de bo quan rebeu aquesta revista, el nombre de morts i de ferits no s'hagi disparat i Egipte hagi estat capaç d'inventar una resposta pacífica a aquesta revolta, amb un canvi de govern cap a la llibertat.

Sumari

Editorial	1
Posem fil a l'agulla	2
Recomanacions literàries	3
Xerrada sobre el projecte de Gàmbia	4
Breus	4

Zoom

- *El poble vol canvis*
- *Una experiència de cooperació*
- *La fam del món explicada al meu fill*
- *Somiar és possible*

POSEM FIL A L'AGULLA

Cap a finals d'estiu vaig rebre una inesperada trucada; em convidaven a viatjar a l'Àfrica per realitzar un curs d'introducció a la costura amb les dones d'un petit poble de Gàmbia, Tujereng.

Ja fa uns anys la màquina de cosir, les agulles, els fils i jo ens hem anat fent íntims companys, ensenyant-nos els uns als altres tots els secrets de la costura. Però no va ser fins l'any passat, que vaig decidir-me a ensenyar tot el que havia anat aprenent a altres persones, iniciant així varis cursos de costura creativa amb persones adultes.

Tenia una experiència amarga en el camp de la cooperació al desenvolupament, però vaig decidir acceptar l'oferta sense pensar-hi gaire per veure si així aconseguia treure'm el mal sabor de boca.

El dissabte 20 de novembre del 2010 agafava un avió que em portaria fins a Banjul. Allà em recollia la Sílvia que m'havia de portar a conèixer el projecte i les dones que serien les meves futures alumnes.

El curs es concretava en tres hores de classe al dia, tots els dies menys els divendres, al llarg de tres setmanes. Havíem fet dos grups de cinc dones cadascun, un al matí i l'altre a la tarda.

La veritat és que al principi pensàvem que tres hores al dia es farien massa llargues per a unes dones que acabaven d'engegar el seu procés d'alfabetització. Però havíem de provar-ho si volíem aprofitar al màxim la meua estada i aconseguir fer les nostres primeres peces de roba.

Amesura que passaven els dies ens vam adonar que, allí, l'única persona que s'esgotava era jo. Les dones arribaven abans de l'hora programada per començar a cosir, i, si les deixàvem, es quedaven encara més estona per fer deures.

En tres setmanes vam passar de no saber com s'agafaven les tisores, a la confecció de davantals, fundes per a coixins i bosses cosides a

màquina, amb uns acabats gairebé professionals. I tot gràcies a les seves ganes inesgotables d'aprendre, a la il·lusió i a l'esforç que hi posaven en tot moment.

La primera setmana la dedicàrem a aprendre a cosir a mà, a prendre mesures, tallar i a introduir-nos molt bàsicament en la creació de patrons, a la vegada que ens fèiem un coixinet per posar les agulles, i una nina africana.

La segona setmana vam introduir les màquines. Teníem una màquina manual, que el primer dia, més que cosir, semblava que convidava les dones a ballar. També teníem una màquina elèctrica industrial de costura recta i una màquina overlock que el primer dia, a les dones, els hi semblava impossible de fer funcionar.

Finalment, la darrera setmana la dedicàrem a extreure el patró d'un davantal, d'una bossa i d'una funda de coixí, traspasar el patró a una tela de patchwork que havíem estat elaborant amb teles reciclades, i a observar i copiar els acabats de les peces originals.

Els resultats foren tan bons, que el dia de l'acomiadament vam rebre el nostre primer encàrrec: Un grup de turistes vingué a conèixer el projecte, i en veure els resultats obtinguts, ens demanaren si les dones podrien reproduir aquelles peces amb teles africanes i enviar-les-hi, un cop acabades, com a record.



Amb aquesta feina, que pot semblar simple, jo em quedo més que satisfeta, ja que obligarà les dones a reproduir el que han après, i agafaran pràctica i confiança per continuar aprenent.

És així com m'he tret el mal sabor de boca respecte la cooperació. Ara estic segura que,

una vegada jo marxi del centre, elles tindran les eines necessàries per seguir treballant. Sé que soles se'n sortiran perfectament i que és de l'esforç, la pràctica i la constància d'on surt l'aprenentatge.

Esperança Marimón

Recomacions literàries: LA FAM DEL MÓN EXPLICADA AL MEU FILL



Autor: Jean Ziegler
Editorial Empúries

Sovint, l'anàlisi socioeconòmic sobre els desequilibris del món, la fam i la pobresa, el trobem en documents feixucs amb llenguatge acadèmic, la comprensió dels quals requereix coneixements previs i alta concentració.

No és aquest el cas, com el títol del llibre ja ens indica. Aquest fa una aproximació al problema de la fam amb un llenguatge entenedor que es diferencia dels tractats habituals.

De tota manera, l'autor (professor de sociologia a la universitat de Ginebra) combina la claredat didàctica amb la profunditat. Ens endinsa en les causes del drama principal de la humanitat sense unes anàlisis pseudooptimistes de les organitzacions internacionals. Ofereix una visió despullada d'una humanitat malalta, amb 30 milions de morts de fam anuals, tot i tenir la capacitat de produir aliments per al doble de la població actual.

Es tracta també d'una anàlisi propera, no solament d'una elaboració de despatx, perquè Jean Ziegler, per raons professionals, va estar als camps de refugiats veient com arribaven els supervivents i sent testimoni de com la infermera havia de decidir entre l'esperança i la mort d'infants esqualids, en braços de

dones que amb prou feines se sostenien. També va viure la pràctica de la solució, perquè ell va conèixer Thomas Sankara quan les reformes del seu efímer govern va convertir-se en una esperança per a tota Àfrica (en quatre anys aconseguí l'autoabastament alimentari a Burkina Faso) abans de ser assassinat per substituir-lo un govern titella del neocolonialisme.

Perquè, quan un home bo ha estat tant a prop de les ferides del món, les sent com a pròpies i difícilment cicatritzen. Cito textualment dos pensaments seus: "Entre tots el vertebrats, l'home és l'únic que pot experimentar en la seva consciència el sofriment que ha viscut un altre". " Si la fam no desapareix ràpidament d'aquest planeta no hi haurà humanitat possible".

És una lectura molt recomanable, gens carregosa, escrita per un home savi, ple d'amor, que, utilitzant la forma d'explicació al seu fill, il·lumina els motius de la principal injustícia de la humanitat: la fam.

Si després voleu ampliar: *Geopolítica del hambre, cuando el hambre es un arma*, de diversos autors, publicat per "Acción contra el Hambre" a través d'Icaria editorial. Extreuc un pensament del pròleg de Jorge Semprún: " según vamos leyendo esta obra, la conclusión se va haciendo más y más implacable: el hambre es un hecho político"

Ambdós llibres estan disponibles a la biblioteca pública.

Lluís Casals